

felicia
heeft
altijd
geluk

© 2021

Felicia heeft altijd geluk

ISBN 9789087820688

Tekst: Judith van Helden

Illustraties: Iris Boter

www.judithvanhelden.nl

www.irisboter.nl

www.buddybooks.nl

Alle rechten voorbehouden

Als je dit leest, moet je drie dingen beloven:

Beloofd? Fijn, lees dan maar verder.

Niet beloofd? Nou, vooruit. Lees dan toch het eerste hoofdstuk maar, misschien dat je me dan wat beter begrijpt.

ik heb
altijd
geluk

Hoofdstuk 1

Volgens mijn oma is het heel erg onbeleefd om het steeds over jezelf te hebben. Daarom waarschuw ik je alvast: dit is een heel erg onbeleefd boek. Het gaat namelijk vooral over mij. Gelukkig heeft dit boek niet zulke grote letters. Daardoor is de kans dat mijn oma het leest ongeveer nul procent. Eigenlijk is het misschien beter dat ze het wel leest, want ...

Nee wacht, straks snap je er helemaal niks van.

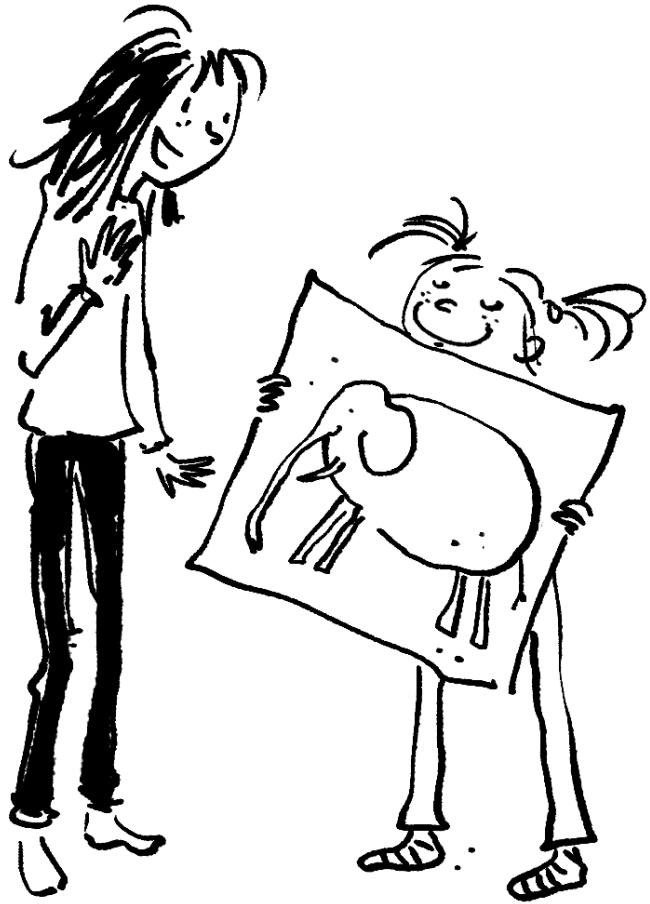
Ik kan mezelf beter eerst even voorstellen.

Ik ben Felicia. Mijn vriendinnen (en alle andere mensen trouwens ook; nou ja, behalve mijn oma) noemen me Feli. Als je denkt dat dit een afkorting van mijn naam is, heb je het mooi mis. Het is de afkorting van gefeliciteerd. Ik heb namelijk een groot probleem, en dat is dat ik altijd geluk heb. Dat klinkt misschien raar, maar geloof me, het is echt heel vervelend om altijd geluk te hebben. Mijn geluk begon al bij mijn geboorte. Ik ben op een zondagochtend geboren, gewoon thuis.

Dat vind jij waarschijnlijk heel normaal, maar je moet weten dat mijn moeder al haar hele leven iedere zondagochtend naar de kerk gaat. Alleen heel toevallig niet op die ochtend dat ik werd geboren. Toen is ze gewoon in haar bed blijven liggen. Het had dus heel goed gekund dat ik er in de kerk uitgefloept was, precies op het moment dat Eveliens moeder aan het jubelen was. Maar ik had geluk.

Misschien moet ik dit even uitleggen. Evelien zit bij mij in de klas. Ze zit bijna elke zondag in de rij achter ons. Haar moeder zingt verschrikkelijk hard en vals. Toen ik vier jaar was, heb ik een keer aan Evelien gevraagd waarom haar moeder altijd een olifant nadoet in de kerk. Stel je voor dat zo'n geluid het eerste is dat je als baby hoort. Dat zou echt vette pech zijn. Maar zo veel pech had ik dus niet.

Mijn geluk ging daarna net zo hard door. Toen ik zes was, kreeg ik een zusje. Al mijn vriendinnen die een zusje hebben, balen daarvan. Hun zusjes pakken hun spullen af, gillen alles bij elkaar en maken

om de kleinste dingen ruzie. Maar mijn zusje doet dat nooit. Ze maakt juist dingen voor me. Schattige tekeningen van de moeder van Evelien, bijvoorbeeld.

Nu ik elf ben, ben ik nog steeds veel te gelukkig. Mijn ouders zijn nog altijd verliefd op elkaar, ik woon in een gezellige buurt, ik heb pas een prijs gewonnen tijdens een danswedstrijd, ik ben nooit ziek en ik heb nog nooit iets gebroken. Ja, één keer een drinkglas. Maar dat glas was nog leeg, dus er lagen alleen maar scherven.

Mijn liefste wens is dat ik ook een keer pech heb, net als anderen. Het is gewoon oneerlijk dat ik daar niet over mee kan praten. Mijn doel is een keer géén geluk hebben. Daarom schrijf ik dit boek. Dan kan ik later teruglezen hoe dat precies ging. En als ik heel veel geluk heb, leest mijn oma het tóch en heb ik mijn doel dus meteen bereikt. Of wacht, kan dat eigenlijk wel? Pech krijgen door geluk te hebben? Nou ja, laat maar. Tijd voor hoofdstuk twee.